

ΕΡΩΣ ΑΝΙΚΑΤΕ ΜΑΣΑΝ

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

- ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΩΝ ΒΙΤΣΙΩΝ, διηγήματα (Εξάντας, 1999)
- ΡΑΜΠΑΣΤΕΝ, μυθιστόρημα (Εξάντας, 1999)
- ΤΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ, μυθιστόρημα (Εξάντας, 2000)
- ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟΣ, μυθιστόρημα (Εξάντας, 2001)
- ΑΝΙΜΑΛ, αστυνομικό μυθιστόρημα (Εξάντας, 2002)
- Ο ΓΛΥΠΤΗΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ, νουβέλα (Οδός Πανός, 2002)
- ΟΙ ΝΕΡΑΪΔΕΣ ΤΟΥ ΜΑΝ, αστυνομικό μυθιστόρημα
(Εξάντας, 2003, επανέκδ. Καστανιώτης, 2013)
- Ο ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΤΖΟΚΟΝΤΑ, νουβέλα (Εξάντας, 2003)
- Η ΛΥΣΣΑ, νουβέλα (Μίνωας, 2004)
- ΑΥΤΟΚΤΟΝΩΝΤΑΣ ΑΣΥΣΤΟΛΑ, μυθιστόρημα (Καστανιώτης, 2005)
- Ο ΔΑΙΜΟΝΙΣΤΗΣ, μυθιστόρημα (Καστανιώτης, 2007)
- Ο ΑΦΑΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ, μυθιστόρημα (Καστανιώτης, 2008)
- ΔΕΚΑΕΞΙ, μυθιστόρημα (Καστανιώτης, 2010)
- Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΤΡΩΓΕ ΠΟΛΛΑ, ευθυμογραφήματα
(Καστανιώτης, 2012)
- ΤΑ ΟΡΦΑΝΑ, θεατρικοί μονόλογοι (Ποταμός, 2012)
- Ο ΤΑΞΙΤΖΗΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ, ποίηση (Οδός Πανός, 2012)
- Η ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΙΑΣ ΣΚΥΛΑΣ, μυθιστόρημα (Διόπτρα, 2013)
- ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ, μυθιστόρημα (Πατάκης, 2013)
- ΕΠΕΙΔΗ ΕΙΝΑΙ Η ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ, μυθιστόρημα (Πατάκης, 2014)

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΚΟΡΤΩ

Έρως ανίκατε μάσαν

ευθυμογραφήματα

ΕΚΛΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη ελληνική λογοτεχνία

Πεζογραφία – 361

Αύγουστος Κορτώ, Έρωσ ανίκατε μάσαν

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια – Διόρθωση: Αρετή Μπουκάλα

Σελιδοποίηση: ΦΑΣΜΑ ΑΦΟΙ Καπένη Κ. & Α. Ο.Ε.

Φιλμ – Μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright© Σ. Πατάκης Α.Ε.Ε.Δ.Ε. (Εκδόσεις Πατάκη)

και Αύγουστος Κορτώ, Αθήνα, 2015

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Απρίλιος 2015

Κ.Ε.Τ. 9741 Κ.Ε.Π. 319/15

ISBN 978-960-16-6190-2

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Στο Κουτάβι,
που κάνει την καρδιά μου
να γελά

Το γέλιο είναι η φωνή της ευτυχίας.
Αρχαίο κινέζικο ρητό

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κρίση Τιτανικού	13
Πάσχα στο Καραμπουρνάκι	27
Δαμάζοντας τα δίπιτα	40
Ο άντρας που αγαπούσε τις σερβιέτες.	59
Ιστορία μου, αφαγία μου	84
Τετράφυλλα και τρίφυλλα	101
Τα πέντε αστέρια σε μάραναν	117
Ο Ηράκλειτος και η ομπρελοθήκη	125
<i>Για μια καούκα αδειανή....</i>	128
<i>Ο θάνατος και η γεροντοκόρη</i>	133
<i>Δυο γάιδαροι, η Χιονάτη κι ο εξάδελφος</i>	137
Κάνε μου λιγάκι μπλουμ!	144
<i>Τα τσίσα της αθωότητας.</i>	145
<i>Ο ανεπρόσκοπος.</i>	148
<i>Τζάμπα καίει η γάμπα</i>	151
<i>Η εκδίκηση της εκδίκησης.</i>	155
Ένα βρακί είχε η κόρη	160
Ιζαμπέλ Ατζαμής	178
<i>Χειλάκι Πετρο-βούβαλο</i>	179

<i>American History: F</i>	181
Άλλος το τρώει και ζορίζεται...	183
... κι άλλος το τρώει και δροσίζεται	187
Το μαγιό της ντροπής	189
Σιταγρός με ψυχάκια	193
T' Aï-Zαβού και τ' Aï-Γκαβού τα σόγια μου αντάμωσαν	197
Τα δρακουλίνια των Εξαρχείων	200
Έλαβον: γίδα βραστή	215
Ο έρωτας παρκάρει στο στομάχι.	241
ΕΠΙΜΕΤΡΟ: Πες μου κάτι να γελάσω	257

Κρίση Τιτανικού

(Μπορεί οι φοβίες που περιγράφονται παρακάτω να μην έχουν αναγνωριστεί από τη σύγχρονη ψυχιατρική, ωστόσο η αποδοχή τους από την επιστημονική κοινότητα είναι ζήτημα χρόνου. Στο μεταξύ την παλεύουμε όπως μπορούμε – ή δεν την παλεύουμε, και χαπακωνόμαστε αβέρτα και τρέμουμε όπως το βυζί στο «Harlem Shake».)

Κοινοχρηστοφοβία: Ο φόβος ότι ο κοινοχρηστάς θα σε αιφνιδιάσει την ώρα που ακούς μουσική στη διαπασών ή μιλάς μεγάλφωννα στον διάδρομο, οπότε δεν θα μπορείς να προσποιηθείς ότι λείπεις ή ότι έχεις πεθάνει χωρίς να βρομίσεις, και θα πρέπει ν' ανοίξεις και να πλερώσεις τα κοινόχρηστα που χρωστάς απ' τον Μάη του '68, τότε που ο Κον-Μπεντίτ ακόμα ψήλωνε, άλλο που τι διάλο πληρώνεις είναι άγνωστο, διότι έτσι κι εμείς όλο τον χειμώνα ξεπαραδιαζόμεσταν για το φυσικό αέριο, και το μόνο αέριο ήταν από τη διαχείριση που μας είχε κλασμέ-

νους, διότι μες στο σπίτι επικρατούσε πολικό ψύχος και διαμαρτύρονταν οι τάρανδοι, και το βράδυ στην κρεβατοκάμαρα που μπάζει κοιμόμασταν με έξι κουβέρτες, παλτό, αρβύλες αλπινιστή και σκάφανδρο, κι όταν θέλαμε να μιλήσουμε, για να μην παγώσει ο στόμας ανοίγοντας και πέσει η κουβέντα μαζί με τη γλώσσα και τη μασέλα, τα γράφαμε με τα χνότα μας στο τζάμι («Σκέφτομαι να αυτοπυρποληθώ μπας και ζεσταθώ» – «Σιγά μη βρεις αναπτήρα που δουλεύει») και ήταν πολύ ρομαντικά.

Τραγχοφοβία: Ο τρόμος ότι ο ταξιτζής που θα πάρεις αγάραγα, όταν ακόμα είσαι με την τσίμπλα-Σβαρόφσκι στο μάτι και νιώθεις ανυπεράσπιστος απέναντι στον σκληρό και κάλπικο ντουνιά, θα ακούει Τράγκα στην τσίτα – ο οποίος Τράγκας έχει μαθητεύσει στην ίδια σχολή ορθοφωνίας με τη Μοιραράκη, κι εκεί που τα λέει έτσι μπάσα και μαγκίτικα σαν τον Νίκο Φέρμα σε ρόλο προπολεμικού μπαγάσα, ξαφνικά πατάει κάτι ουρλιαχτά σαν την ελεφαντίνα τη στιγμή που τον τρώει και σου κόβεται το ήπατο απ' την τρομάρα, χώρια που στο μεταξύ έχεις φλομώνει απ' τη μαλακία και θες μετά εξορκισμό με την *Κριτική του καθαρού λόγου* για να συνέλθεις.

Αραιοφοβία: Ο επίμονος φόβος ότι το κούτελό σου

θα εξακολουθήσει να ανυψώνεται μέχρι να γίνει σαν του Πάγκαλου (χωρίς τις κάθετες ρυτίδες-νυχιές αετού) κι ότι η αραιώση θα εξελιχτεί σε καράφλα, και θα πρέπει μετά να σκάσεις ένα σωρό λεφτά για εμφύτευση (ειδάλλως απ' την ανασφάλεια και πάλι γιατροί θα σ' τα φάνε, απλώς θα είναι τρελογιατροί), που μπορεί να έχει ολέθρια αποτελέσματα, διότι όπως μεταφυτεύεται η κωλότριχα η σγουρή ξυπνάς μια μέρα με μαλλί διφασικό, χώρια που αρχίζει το μέτωπο να συγκαίγεται και θέλει ταλκ και μωρομάντιλο.

Μοντεμοφοβία-Ρουτεροφοβία: Ο φόβος ότι ξαφνικά το μόντεμ ή ο ρούτερ (που δεν έχεις ιδέα τι είναι αλλά κάνεις την πάπια, κι άσ' τα σάπια, σ' εμένα μιλάς) θα κλατάρει ξαφνικά και θα μείνεις χωρίς ίντερνετ για άγνωστο χρονικό διάστημα, κάτι που ισοδυναμεί σε επίπεδο φοβίας με το να σε ρίξουν σε λάκκο με κατσαρίδες Κολωνακιώτισσες, διότι έτσι αποκομμένος απ' την κοινωνία της πληροφορίας και της ενημέρωσης πώς θα πληροφορηθείς τα πλήθη που αγωνιούν να μάθουν τι έφαγες για πρωινό κι αν σου 'κατσε βαρύ, πώς θα κατεβάσεις το επόμενο επεισόδιο *Game of Thrones* και πώς θα ακούσεις στη ζούλα *Gangnam Style* και τον Μπήμπερ με το μπιμπερό, που κανονικά στις συναυλίες του θα έπρεπε να στήνει καραούλι το Ηθών για εφηβοτραγανίστρες

MILF, διότι πού πας, κυρά μου, κι ωρύεσαι για το μειράκιο, που αν ήσουν άντρας και ξεροστάλιαζες το ζυγούρι το αμάλλιαγο θα σε μαντρώναν; (Στην περίπτωση μας μάλιστα, μέσα σε δέκα χρόνια αρμονικής συνύπαρξης, η μόνη φορά που βρεθήκαμε στα πρόθυρα σκοτωμού ήταν όταν για πρώτη φορά αποκτήσαμε γρήγορο ίντερνετ, και το μόντεμ που είχαμε αγοράσει ήταν πιο καμένο κι απ' τον Καμμένο, και μέχρι να 'ρθει ο μάστορας είχαμε γίνει σαν τη Λιβ Ούλλμαν και τον Έρλαντ Γιόζεφσον στις Σκηνές από έναν γάμο του Μπέργκιμαν.)

Φακελοφοβία: Ο ανείπωτος πανικός που αισθάνεσαι όταν κατεβαίνεις το πρωί να πετάξεις τα ογδόντα άδεια μπουκάλια κρασιού στη ζούλα (άλλο που απ' το γκλιν-γκλον ξυπνούν οι νεκροί και καψώνει ο Μπουκόφσκης στο υπερπέραν) και πεσμένους στο πάτωμα σαν το ηθικό σου αντικρίζεις τους γκαστρωμένους φακέλους με τα χρέη, τους λογαριασμούς και τα φέσια. Ύγιείς αντιδράσεις περιλαμβάνουν: α) να τους πετάξεις όπως είναι στην ανακύκλωση, ιδίως αν δεν τους έχει δει το Κουτάβι, που βέβαια θα διαβάσει αυτό το κείμενο οπότε μόλις καρφώθηκα ο μπετόβλακας πάνω που είχε πιστέψει τους όρκους μου ότι το 'κοψα το χούι, β) να τους παρhawσεις σε ανήλιαγο συρτάρι μαζί με τους προηγούμενους – έτσι κι αλλιώς θα 'ρθουνε κι άλλοι, όρε-

ξη να 'χεις να μαζεύεις χαρτούρα, και γ) να χώσεις το κεφάλι σου κάτω απ' το μαξιλάρι και να κλάψεις γοερά για τα χαμένα χρόνια της αθωότητας και των καταναλωτικών δανείων, ελπίζοντας πως όταν ξεμυτίσεις, οι φάκελοι και το άχθος τους θα έχουν εξαφανιστεί (μέχρι στιγμής δεν μου 'χει πετύχει, αλλά ποτέ δεν ξέρεις).

Κερματοφοβία: Ο φόβος ότι θα ξεμείνεις πάλι στο τέλος του μήνα, και θα πρέπει να στραφείς για τις αναγκαίες συναλλαγές στο πανεράκι με τα κέρματα, κι ούτε καν τα χρυσά της προκοπής αλλά τα μπακιρένια που πιάνουν μάκα και δεν ξέρεις αν είναι δίλεπτα ή πεντάλεπτα, και για να πάρεις ένα πακέτο τσιγάρα, θες δυο μαξιλαροθήκες φιλολοΐδι, και σε παίρνει πρέφα κι όλη η γειτονιά διότι βροντάς σαν τη Γερακίνα με τα βραχιόλια τα Psoli Psolie, το δε σουπερμάρκετ δεν το συζητάμε, εκεί θες τσουβάλι του αμμοχάλικου για δυο εβαπορέ κι ένα κωλόχαρτο με μηδέν φύλλα (τούτ' είναι με το χέρι, όπως οι γορίλλες στην ομίχλη που δεν βλέπουν κιόλας), και βλαστημάνε οι έρμες οι ταμίες που πρέπει ξανά-μανά να ξεσκαρτάρουν το πλιάτσικο του παγκαριού του πάτερ Σφιχτοσούφριου, χώρια που μπορεί να πέσεις σε αναγνώστη σου και να χάσεις και τα τελευταία υπολείμματα αυτοσεβασμού, διότι και πνευματικός άνθρωπος και μπατίρης, ε πάει

πολύ, ιδίως άμα έχεις βγει με την πιτζάμα που 'χει από πίσω μια τρούπα σαν του όζοντος και χάσκει το μερί σου.

Κτηνοφοβία: Φόβος παλιός, αλλ' ουχί ξεπερασμένος, ότι ξαφνικά εκεί που κάθεσαι αμέριμνος στον καναπέ και διαβάζεις τον Κάφκα σου να ξαλεγράρεις, απ' το παράθυρο θα μπει ιπτάμενη κατσαρίδα-κτήνος, και δεν θα 'ναι και το Κουτάβι σπίτι να τη φονεύσει και μετά να σε πάρει αγκαλιά μέχρι να σου φύγει το αναφιλητό και η τρεμούλα. Ανάμεσα στις ποικίλες αντιδράσεις ξεχωρίζουν: α) η αποφυγή-απόδραση, όπου τρέχεις και κλειδώνεσαι στο υπνοδωμάτιο (μόνο που αυτές οι ρουφιάνες χωράν να περάσουν κι απ' την τρύπα της βελόνας άμα θέλουν, και μπορεί να βρεθείς εγκλωβισμένος με τον Λεβιάθαν τον απέθαντο στο μπάνιο του μισού τετραγωνικού, άσε που είναι χειρότερο μετά που γυρνάς και δεν ξέρεις πού είναι κι από πού θα σου ορμήσει πάνω που πας να χαλαρώσεις), β) η εκσφενδόνιση τυχαίων αντικειμένων, διότι όπως όλοι ξέρουμε οι κατσαρίδες είναι παροιμιωδώς ευαίσθητες κι ευπαθείς σε μικροτραυματισμούς, εμένα να ρωτήσετε που 'χω ρίξει σε μια ρουφιάνα μελαχρινή τη Σοβιετική Εγκυκλοπαίδεια μαζί με το σιδηρούν παραπέτασμα, και είχα κάτσει και πάνω, κι όταν σήκωσε τους τόμους η πυροσβεστική που 'χα ειδοποιήσει για

πυρκαγιά από αυτανάφλεξη γιαγιάς, η κατσαρίδα τούς είπε «Κάτσε κάτω απ' την μπάρα», και γ) φυγή από το σπίτι (ή και μετακόμιση), που είναι και η πιο σίγουρη και υγιής λύση.

Ιπποφαγοφοβία: Η φοβία ότι το οτιδήποτε τρως μπορεί μια ωραία πρωία να διαπιστωθεί πως περιέχει ίχνη από κρέας αλόγου, και να σου βγει το παιδί μικρό μου πόνι κι ο παππούς να σηκώνεται το χάρμα να κατουρήσει και να χλιμιντράει λόγω προστάτη, και γενικώς χέσε μέσα κατάσταση, δεν ξέρεις τι τρως πια, άλλο που εγώ είμαι η καταβόθρα η ασύστολη και τα επίμαχα κεφτεδάκια θα συνέχιζα να τα τρώω μακάρι να 'χανε μέσα κι αλεσμένο νύχι βραδύποδα, τη δε τούρτα αμυγδάλου με το κολοβακτηρίδιο δεν τη συζητώ καν, σκατά να φάω στην κυριολεξία, και ευχαρίστως.

Μπιχλοφοβία: Ο φόβος ότι η μπίχλα που 'χει μαζέψει το σπίτι, μια μέρα θα αποκτήσει συνείδηση και θα αποφασίσει να αποτινάξει τον ανθρώπινο ζυγό, όπως σε εκείνο το αριστούργημα του Σιάμαλαν, το *Συμβάν*, που άρχιζε να αυτοκτονεί ο κόσμος επειδή τον κυνηγούσανε οι βρούβες και του 'λεγε το μπρόκολο την ώρα που το 'βραζε να φουντάρει για να κατακυριεύσει την υφήλιο με τα σαλατικά και να βγάλουν απ' την κρουονική τους φυλακή τις μπάμιες-

συντρόφους του Μπαρμπα-Στάθη, όπου τα χνούδια στον διάδρομο (η Μπέττυ κι ο Σαράντης – ξέρω ότι δεν πρέπει να τα βαφτίζω, αλλά έπειτα από τόσους μήνες αγαστής συνύπαρξης, έχω δεθεί) θα βγάλουνε δόντια και νύχια και θα με κυνηγάνε, και η μάκα του νεροχύτη θα αρχίσει να αναδίδει παραισθησιγόνα αέρια και θα νομίσω ότι έχω κορμάρα γραμμωμένη και θα βγω με μπλουζάκι λίκρα και θα εχθεθώ ανεπανόρθωτα που 'μαι σαν το φρουί ζελέ.

Σαπιοκοιλιοφοβία: Ο καθ' όλα εύλογος τρόμος του αιφνιδιαστικού και –φευ– μη αναστρέψιμου ξεχειλώματος των σαράντα, όπου, εκεί που 'χεις περάσει όλη σου τη ζωή παιδαρος (λέμε τώρα) με σωματικό λίπος κάτω του δύο τα εκατό (ξαναλέμε τώρα), μια μέρα θα ξυπνήσεις και στο αμάξι η κόρνα θα πατιέται από μόνη της, και θα μπορείς να ξεπαρκάρεις ανασαίνοντας και τη δουλειά θα την κάνουν οι δίπλες σου, οπότε για να σωθείς, ξεκινάς διατροφή και γυμναστήριο, εκτός αν ανήκεις, όπως εγώ, στους άτυχους που πάσχουν επίσης από πρασινοφοβία (που δεν έχει σχέση με το παλιό ΠΑΣΟΚ, αλλά είναι ο θανάσιμος φόβος της πρασινάδας, όπου προτιμάς να κόψεις τις φλέβες σου παρά να κόψεις σαλάτα) και τουμπανοφοβία (όπου τρέμεις ότι με το που θα πατήσεις το πόδι σου στο γυμναστήριο, με τη φόρμα τη χαχόλικη και το μπλουζάκι του ύπνου το ξε-

χειλωμένο για να κρύβεται η αβάσταχτη πλαδαρότητα του είναι, θα δεις ξαφνικά μαζεμένα τα τούμπανα με τον δικέφαλο και τον κοιλιακό που σηκώνουν εκατόν ογδόντα κιλά για ζέσταμα, κι έπειτα θα κοιταχτείς στον καθρέφτη και θα δεις τον ακέφαλο και τον προκοιλιακό –ειδικός μυς που αναπτύσσεται στα τελευταία στάδια της ξιγγοποίησης, για να βαστά το προκοίλι και να μην κρεμάσει ως το κότσι– που αγχομαχάς για να σηκώσεις και το βάρος της συνείδησής σου, και θα πεις αποθανέτω η ψυχή μου μετά των Αμπερκρόμπι και θα κρεμαστείς από κάποιο όργανο βασανιστηρίων, αφήνοντας στη διαθήκη σου όρο να θάψουνε μαζί σου και πέντ’-έξι τεκνά απ’ τα παρευρισκόμενα, όπως οι σκλάβοι με τον φαραώ, διότι δεν ξες τι γίνεται, σούρνονται και νεκροφάνειες, οπότε ξυπνάς στο κιβούρι και βολεύεσαι).

Κλασματοφοβία: Ο φόβος ότι το Media Player θα καθυστερήσει να πάρει μπρος για να απολαύσεις ολόκληρη την πρώτη σεζόν του *House of Cards* σερί απ’ το πρωί ως το βράδυ (ηδονή απεριγράπτη, που τη συνιστώ σε όλα τα απροσάρμοστα σαν και του λόγου μου που προτιμάνε τη φαντασία απ’ την πραγματικότητα), και για κλάσματα του δευτερολέπτου θα αναγκαστείς να δεις κάποιο απ’ τα κουπούκια της ελληνικής τηλεόρασης να βρυχώνται, και θα πάθεις ξεκαύλωμα ανάλογο με το να περιμένεις το

Κουτάβι να γυρίσει απ' το γυμναστήριο ιδρωμένο και με το μούσκουλο τσίτα, και να 'χεις βάλει και μουσική χαμουρέματος με το χρυσό σαξόφωνο (γνωστό και ως χρυσόφωνο) και να χτυπάει το κουδούνι και ν' ανοίγεις με τη λαγνεία στο μάτι και να 'ναι ο κοινοχρηστάς που λέγαμε, και να ρωτάς από πότε έχω να πληρώσω, και να σου απαντά απ' τον Φεβρουάριο, και να λες: 'Νταξ, ρε παιδί, χαλαρά, τι ψυχή έχουν τρεις μήνες, και να σου λέει: όχι, εννοώ τον Άγιο Φεβρουάριο του Μούτση του '72.

Ομοφυλογαμοφοβία: Ο βάσιμος φόβος ότι, έτσι και αναγνωριστεί στους γκέι το δικαίωμα του γάμου, θα ξεσπάσει κύμα ασυγκράτητης εγκληματικότητας, μαζικές ληστείες νυφικών, πιθανώς δε και παγκόσμιος πυρηνικός όλεθρος. Αντιμετωπίζεται απλά, κουνώντας καλά καλά το κεφάλι για να κατακάτσει η μαλακία.

Σταμποφοβία: Ο τρόμος που πλήττει τα καλοκαίρια εμάς τους δύσμοιρους που γεννηθήκαμε με διπλούς ιδρωτοποιούς αδένες και χύνουμε το δρωτάρι με τον κουβά, ότι πάνω που θα 'χεις βάλει το ωραίο σου το μπλουζάκι το γαλάζιο και θα ροβολάς στη ρούγα ανέμελος κι ωραίος, ξαφνικά θα νιώσεις κάτι υγρό και σιχαμερό σαν την πρώτη «δύσκολη μέρα του μήνα», και θα διαπιστώσεις ότι το γαλάζιο κά-

τω απ' τα βυζιά και γύρω απ' τις κοιλιακές λαπατσούρες έχει γίνει μπλε του μεσονυχτίου, και σε λίγο να δεις που θ' αρχίσει να ιδρώνει η πλάτη σου, που δεν υπάρχει Θεός, ρε παιδί μου, εμ πλάτη τίγκα στη γοριλλότριχα, εμ να ιδρώνει;, και μέχρι να φτάσεις στο καφέ όπου όλοι οι υπόλοιποι κάθονται αμέριμνοι στον ήλιο χωρίς να ιδρώνει μήτε η πατούσα η γυμνή στο Σταράκι, θα γυρίσουν και θα δούνε τις κηλίδες του τεστ Ρόρσαχ στην κορμάρα σου την παράξενη, κι ο ένας θα πει: «Εγώ βλέπω το πρόσωπο της μητέρας μου να με μαλώνει επειδή δεν έκανα αρκετές ώρες πρόβα στο βιολί», ο άλλος: «Εγώ βλέπω τον νεκρό μου παππού να με λέει ντιγκιντάγκα», κι ο τρίτος: «Εγώ πάλι βλέπω έναν λέτσο λαπά που στάζει πατόκορφα». (Κι επειδή η λύση δεν είναι να ψεκάζεσαι ολόσωμα με αποσμητικό, σου απομένει μόνο η εναλλακτική του Ζορρό, διότι στο μαύρο δεν φαίνεται ο ιδρώς, άλλο που φουλτακιάζεις απ' τη ζέστη επειδή το μπλουζάκι τραβάει πιο πολύ φως κι από μαύρη τρύπα.)

Φουμπουφοβίες (εκ του εύηχου εξελληνισμού του Facebook σε φου-μπου): Ευρεία κατηγορία νευρώσεων που περιλαμβάνει πολλές και ποικίλες φοβίες που συνδέονται με τη δραστηριότητα του πάσχοντος στο Facebook. Μεταξύ αυτών: